Mijn vijand zal ik opnieuw ontmoeten, omdat hij nieuw leed en smart sticht, harten breekt, doch door de macht van zijn gaven. Ik zegen nu reeds het oogenblik van mijn bewustwording. Kan je voelen, dat er nu heilige ernst in mij is? Dat ik zal trachten om bewust te blijven? Dat wij tot één ziel zijn geschapen? Je ziel is één met mijn leven, Lyra, in alles zijn wij één.
De meesters willen dat ik hen volg. In het volgende leven zal mijn taak groot zijn, zooals mijn liefde voor jou. Nu zijn wij één, Lyra, in andere levens zullen anderen je toebehooren, doch ik leef in je, maar aan hen heb je goed te maken. Ben je gereed voor het gif, Lyra? Wat ons wacht, zal een kastijding zijn, doch het beleven daarvan is onze ontwikkeling voor dat andere leven.
Weet, lieve Lyra, dat het allerlaatste en diepste leed in je komt. Doch daarvoor ontvangen wij het hoogere bewustzijn. Het allerdiepste leed leggen wij ons zelf op, maar het zal onze zielen doen ontwaken en ons één-zijn bevorderen.
Ook Dectar is daar ingegaan en met hem Lécca. Zij waren één, ook in den dood. Voel je deze stilte? Kun je mij volgen, nu het leven een einde neemt? Heb je mij zoo lief, dat je gereed bent? Is het „ja” bewust, Lyra? Wat zeg je? Hoor je Dectar schreien? Hoor je die zwakke stem van je zuster? Ze zijn in leven, natuurlijk, lieve Lyra, ze leven en moeten leven, maar daardoor zal hun bewustzijn veranderen, het bewustzijn dat inniger is dan hun één-zijn op aarde en het zal het dagbewustzijn omstralen.
Lieve Lyra, het dierlijke leven vreet ons hart stuk en wij blijven zoolang bewust en één, totdat onze beenderen te voorschijn komen, totdat we de naakte werkelijkheid ontvangen. En daarin zijn nog meer pijnen, Lyra, weet dus, wat je doet. Ben je geleed?”
* » *
Een gif maakte een einde aan ons aardsche leven. Rustig namen wij het in. Dan zag ik, dat wij naar ons eigen graf gingen en ons daar neerlegden. Hand in hand, onze zielen één en verbonden. Zoo gingen wij den dood in. Onze lichamen beleefden

hetzelfde proces en toch waren wij nog zoover van elkander verwijderd. Langzaam naderde het oogenblik van sterven, en het bewuste binnentreden in die andere wereld. Lyra sprak niet meer, haar oogen verduisterden, doch gingen opnieuw weer open en wij leefden nu in het andere leven.
Een dood door zelfmoord, rustig en bewust, om geestelijk hooger en hooger te kunnen gaan, om verlangens te stillen, zielebrand te blusschen en om de mystieke en magische wetten te leeren kennen, doch vooral om goed te maken. De gevolgen daarvan waren afgrijselijk.
Dectar hoorde een stem in zich spreken, wanneer hij een einde aan zijn aardsche leven wilde maken. Nu begreep en kende ik die stem en de gevoelens van mijn besten vriend.
„Ja, Dectar, de wormen hebben eens je lichaam opgevreten, doch

jij zelf beleefde dat afschuwelijke proces, dat alléén onbewustzijn is en armoede beteekent. Ook wij, Dectar, wij beiden hebben het beleefd. Met ons duizenden, en allen hebben daardoor niets bereikt, wij deden alléén die kennis op, meer niet. Wij wilden geestelijk bezit, geestelijke ontwikkeling en hadden het verlangen om goed te willen maken. Doch op die wijze is het goedmaken niet mogelijk. Wij hebben het verrottingsproces beleefd en daardoor heel veel geleerd, beste Dectar, want voor een tweede maal weigert je ziel, je kan het niet weer beleven.”

Toen ik dit had gevolgd, keerde ik naar Dectar’s cel terug. De gedachten die thans tot mij kwamen, spoorden mij aan om geen tijd te verliezen. Opnieuw stelde ik mij op Lécca in.

„Lécca, je bent op aarde. Waar je ook bent, je zult tot mij komen.”

Ik bleef haar een tijdlang roepen en ik ging zien. Het was mij nu reeds mogelijk, haar ziel te volgen. Ik wachtte nu een poos af en voelde mij heel rustig.

„Ja, waarlijk, beste Dectar, zij is op aarde,” riep ik tot hem, „zij leeft in een nieuw organisme en zelfs dicht in je eigen omgeving. Je gevoelens zijn zuiver en natuurlijk, je liefde is echt en zij zal tot mij komen.”

In zijn cel trok ik een magischen cirkel om mij heen. Hierin moest ik nu blijven, omdat ik hel en duivel thans wakker maakte. Toch zou Lécca tot mij komen, want ook in haar leefden deze krachten, want eens was zij een priesteres. In dien tijd gebruikte ik mijn gaven voor allerlei kwaad en vele duistere zaken meer, nu echter voor het geluk van twee zielen. Mijn concentratie was volkomen, ik bleef op haar ziel ingesteld en trok deze zoo gevaarlijke wetten en krachten tot mij. De magische cirkel was nu mijn eigen bescherming, anders zou men mij door de duisternis sleuren en ik het speeltuig van de demonen worden. De zwartekrachten lagen hieraan vast, doch ook de hoogere, die tot heil van de menschheid konden worden gebruikt.

In mij was, hoe mij met hen te moeten verbinden. In die krachten leefden al die wezens, doch ik zelf ging er in over. In dit leven was ik daarin een meester, voor Dectar en anderen Vader Taiti, die over al zijn kinderen waakte.

[redacted] Daardoor zou de ziel, die hier Lécca heette en dezen naam droeg, tot mij terugkeeren. Dan riep ik haar opnieuw: „Lécca je komt! Vader Taiti roept, waar je ook bent, je komt! Treed uit, Lécca, treed uit! Dectar is op aarde, hij is je trouw en heeft je innig lief. Dectar wacht. Treed uit, Lécca! Gebruik je vleugelen en kom tot mij!”

Intusschen legde ik een wolk van kracht om mij heen. Uit ervaring wist ik, dat mijn voortdurende opmerkzaamheid werd geëischt. Als mijn persoonlijkheid in deze krachten overging, was ik verloren. Hierdoor hadden velen den dood gevonden, want ik raakte de wetten der duisternis.

Opnieuw riep ik Lécca en herhaalde mijn roepen geruimen tijd,

ik volgde mijn concentratie en dwong haar uit te treden.
Lécca was een priesteres en de zuster van Lyra. Beiden kenden de wetten en geen macht was er, die haar nu kon tegenhouden.
Wanneer haar ziel niet op aarde leefde, stond ook ik machteloos.
Doch leefde de ziel in een nieuw organisme en behoorde zij tot de bewuste wereld, dan kwam zij tot mij en werd dit leven plotseling in haar bewust. Alléén de wereld, waarin de ziel moest wachten om geboren te worden, kon mijn concentreeren en veri95

On Fri, Jun 6, 2025 at 12:41 AM Spiritual Book Reader TTS
<spiritualbookreadertts@gmail.com> wrote:

Niets kon haar tegenhouden, ook al was zij in een diepen slaap, zij zou en moest uittreden en tot mij komen.
Vader Taiti riep haar.
Toen ging ik verder en naar mijn eigen vertrek. Ik wilde in mijn eigen leven terugzien en de liefde van Lyra en ons einde op aarde nogmaals beleven. In mijn kamer gekomen, zag ik Lyra en mijzelf. Mijn innerlijk werd door liefde verteerd en ik was de slaaf van mijn verlangens, doch ik vond het wonderbaarlijk.
In knielende houding lag ik voor haar en sprak tot haar. Ik luisterde nu naar mijn eigen verleden en ik hoorde mij zeggen:
„Jeugd en ouderdom zijn in mij, Lyra, en je weet hoe dat mogelijk is. Wij beiden zijn wakker en bewust en hebben de waarachtige liefde leeren kennen. Uit al dat demonische is onze reine liefde geboren, ook al leven wij nog steeds in onze eigen duisternis.
Je weet, dat wij uiteen gaan, maar dat wij elkander op aarde zullen terugzien, omdat wij tweelingzielen zijn.
Wat wij hier deden was verschrikkelijk, het was moord na moord beleven en niemand mag dooden. Wij hebben gedood, Lyra, voor onze liefde gedood en den dans van vernietiging beleefd. Om onze verlangens te bevredigen gingen anderen ten onder. De meesters zeggen mij, dat je mijn tweelingziel bent, dat je dus tot mij behoort, doch dat wij alles moeten goedmaken. eens beleven wij een tijd en dan ben je eeuwigdurend bij mij. Maar je volgt nu je eigen weg en ik den mijne. Toch zien wij elkander terug. Het hoogere bewustzijn, dat nu in mij is, zal mijn taak in dat andere leven zijn. Nu reeds, lieve Lyra, ga ik in die wetten over en dat zullen wij beiden beleven. Je keert gelijk met mij weer op aarde terug en in dat leven zullen wij elkander reeds mogen zien. Onze zielen zijn één en hebben met de wetten verbinding.
Door de wroeging die in mij is, lieve Lyra, zal ik leven en mijn haat overwinnen. Deze smart is echt, is heel natuurlijk en oprecht. In mij is leed en oprechte spijt van hetgeen ik heb gedaan.
Mijn hart breekt, maar mijn Moeder zal mij helpen, ik voel haar gebed, zij wil, dat ik hierin voortleef en het is tevens onze band voor het volgende leven.
Ik zal mijzelf vernietigen, Lyra, ook al mijn fouten die mij tegenhouden.
Wij moeten dienen, Lyra. Aan mij is gegeven, om alle

J92
Tempels, waarin het licht verduisterd is, te vernietigen.

On Fri, Jun 6, 2025 at 12:18 AM Spiritual Book Reader TTS <spiritualbookreadertts@gmail.com> wrote:

190
„Laat dat met rust, Venry, maak dat niet wakker, blijf af, waarvoor geleden is, waarvoor hij martelingen onderging en waarvoor harten zijn gebroken. Laat dat onherroepelijk slapen.”
Het is toch prachtig, zoo dacht ik, dat ik ook hier zoo duidelijk de stem in mij hoor spreken en dat Dectar’s leven aan anderen bekend is. Opnieuw hoorde ik tot mij spreken: „Als alles sterft, oplost en vergeten raakt, dan toch niet een naam, waar vele diepe gebeurtenissen aan vastliggen. Daarnaar heeft de ziel geluisterd. Zij behoudt eeuwen lang haar kracht en eens tot bewustzijn gekomen, trekt zij, althans voor de begaafden, alle gebeurtenissen weer tot zich terug, zoodat zelfs de geheele persoonlijkheid weer bewust wordt. Die klank blijft in leven en als iets de ziel wakker maakt, dan is het de naam, die het leven en de persoonlijkheid vertegenwoordigt.”
Nu volgden andere gedachten, waarop ik mij instelde.
Dectar had lief en zijn liefde was in dit leven Lécca. Hij voelde ook nu die liefde. Maar waar is Lécca? Waar ben je, priesteres, die mijn vriend kent en zijn liefde voelt? De liefde die tot hem komt is wakker, leeft en wordt tot hem gezonden en behoort tot het bewuste verlangen. Dectar is op aarde, hier was hij één met je. Lécca, waar ben je? Ook jij moet in leven zijn, onder al die millioenen menschen is er slechts één, die zijn tweelingziel raakt. Dectar zegt, dat je leeft; hij ziet je op aarde en in hem komt je liefde. Die liefde is van zijn ziel. De magische wetten zullen je tot mij brengen en ik zal weten, waar je nu leeft. Niets, hoor je, Lécca, niets zal je kunnen tegenhouden, je zult tot mij komen! Ik had mij reeds op de ziel van Lécca ingesteld en al mijn gaven uit dit leven traden in werking. Opnieuw riep ik haar. Lécca, ik roep je. Mijn eerste pogingen treden in werking, ik roep je Lécca, doch aanstonds roep ik je opnieuw en je zult tot mij komen.
Nu reeds wist ik, dat Lécca op aarde leefde. Dectar had goed gevoeld. Zij beiden waren één, één in geestes- en stofleven. Lécca kende de wetten, de krachten waren in haar aanwezig en zouden wakker worden.

On Fri, Jun 6, 2025 at 12:05 AM Spiritual Book Reader TTS <spiritualbookreadertts@gmail.com> wrote:

Dan ging ik verder en ik betrad de kerkers, waar de priesters en priesteressen leefden. In één van deze cellen leefde Dectar. Als leerling was hij tot mij gekomen, doch als meester eindigde zijn aardsche leven. Een afgrijselijk einde had hij beleefd. Nu

leerde ik zijn diepe innerlijk kennen.
In Dectar waren thans vele levens bewust, doch van dit leven voelde hij eigenlijk niets. De zonden en fouten in dit leven begaan, had hij in latere levens weer goed gemaakt. Daardoor begreep ik nu, dat hij die rekening had vereffend. Doch die andere levens kwamen één voor één bewust in hem terug en al die gebeurtenissen stoorden hem en moest hij overwinnen.
Een ontzettende kastijding had hij op zichzelf toegepast, ook hiervan had hij mij nog niets verteld. Uit dit leven voelde hij alléén de liefde en het gevoel van angst, een einde aan zijn leven te maken. Het gevoel, dat de ziel voortstuwde om hooger te gaan en dat liefde was, dat gevoel bleef en werd door al die levens veel krachtiger. Als dit gevoel in slaap viel, dat zich als verlangen liet voelen, maar de liefde beteekende, zonk de ziel tot het allereerste stadium terug, om dan nooit weer bewust te worden. Doch het was niet mogelijk, want daarvoor leefde men op aarde en maakte men deel uit van het oneindige. Al die levens dienden om een hooger bewustzijn te bereiken, om eens dat te beleven, dat in harmonie zou zijn met de natuur en met dat, waaruit wij waren.
In deze cel leefde Dectar. Nu ik aan hem dacht, ving ik andere gevoelens op. Ik mocht zijn naam, dien hij in dit leven had gedragen, niet uitspreken. En daarvoor schrikte ik terug, want ik zou Dectar’s vorige leven in hem wakker kunnen maken en hij ging dan opnieuw in al die ellende over. In zijn leven op Isis zou dit voor hem noodlottig zijn.
„De klank van zijn naam,” zoo hoorde ik tot mij zeggen, waardoor ik begreep, dat men mij ook hier volgde, „vernietigt zijn rust”. Ik aanvaardde dit onmiddellijk.
Wat ik zag en wat ook Dectar in dit leven had beleefd, was het leed en de smart van vele menschen; dat had hij hier alléén te dragen gekregen. Zijn geheele persoonlijkheid en zijn priesterlijke naam was met hem den dood ingegaan.

On Thu, Jun 5, 2025 at 11:54 PM Spiritual Book Reader TTS <spiritualbookreadertts@gmail.com> wrote:

De danseressen in priesterlijke gewaden gekleed, vertolkten een levensdans. Wij beleefden het feest van vernietiging en de afstootende uitstraling van menschelijke gevoelens, zoo ook het sterven op aarde en het binnentreden in het volgende leven. In het leven waarin ik nu leefde, ging de ziel verder en zij zou zich voor een nieuw leven gereed maken. Dan leerde de ziel andere ouders kennen en zij beleefde opnieuw het geboren worden en sterven op aarde.
Ook ik was teruggekeerd, doch met mij al mijn haat en de sluipmoordenaar in een geestelijk kleed, de kenner der magische wetten. In mij leefde het waarachtige bewustzijn, doch het waren gevoelens van wellust, macht en dierlijk beleven. In dit bewustzijn had ik hem den dood in gejaagd, doch daardoor ontwaakte

mijn ziel. Uit dat onmenschelijke proces ontwaakte de dienende liefde, een liefde die eeuwigdurend is en die nimmer aan kracht verliest, doch alleen sterker en nog grooter wordt.
Nu beleefde ik, dat iedere verkeerde daad toch het hoogere gevoel in zich heeft en de ziel daardoor naar het hoogere opvoert.
Nu ik dit alles waarnam, dacht ik aan de woorden, die mijn Moeder tot mij had gesproken.
„Als de stem van je hart zegt, te dalen, daal dan, doch moet je opwaarts gaan in de liefde, ga opwaarts en moet je de liefde leeren kennen, ga in."
Hier had ik dat alles reeds beleefd en haar woorden waren mij duidelijk. In het leven daar voor mij, een leven van macht, opwaarts gaan en dalen, was mijn ziel tot bewustzijn gekomen.
Hier had ik de liefde leeren kennen, was Lyra's innerlijke leven tot volle ontplooiing gekomen en de zekerheid in ons, van een groot geluk op aarde en aan deze zijde.
In een dierlijk bewustzijn was deze liefde ontwaakt, een liefde die wellust heette, maar die in onze zielen ontbrandde en ze in vuur en vlam zette.

On Thu, Jun 5, 2025 at 11:45 PM Spiritual Book Reader TTS
<spiritualbookreadertts@gmail.com> wrote:
beteekende. In dat leven ging ik ten onder. Hetgeen ik nu beleefde, vond ik wonderbaarlijk. Op deze wijze was het voor mij mogelijk, om vele levens terug te zien. Al die levens waren noodig geweest om te ontwaken.
Opnieuw droeg ik het gewaad van een opperpriester. Al spoedig bereikte ik de voor mij zoo bekende omgeving. Op een hoogen berg zag ik mijn Tempel. Ik bevond mij in een prachtige omgeving door bergen omringd. Als Vader Taiti stond ik aan het hoofd en mijn macht was zeer groot. Nu echter was ik de leerling van Isis, doch ik leefde in beide levens, waarvan dit leven overheerschte.
Onmiddellijk bij aankomst daalde ik in de onderaardsche gewelven en gangen af en bezocht de plaatsen, waar gekastijd, gemarteld en gehangen werd en waar ik mijn vijand door den brandstapel had vernietigd. Ik zag opnieuw al die gebeurtenissen voor mij en de plaatsen waar zij ten onder gingen, die hun leven en het priesterschap hadden vervloekt.
Op mijn bevel geschiedde dit alles. Al die verschrikkelijke gebeurtenissen leefden opnieuw voor mij en ik zag de priesters en priesteressen van voorheen. Allen waren hier gestorven en nu ergens op aarde, of aan deze zijde, om toch op aarde te moeten terugkeeren en goed te maken wat zij misdeden.
Mijn vijand was een Hoogepriester en hij wilde mijn macht bezitten.
Maar zijn allerlaatste daad bracht hem op den brandstapel.
Hij ontstal mij mijn liefde en trachtte die door moord te bereiken, doch door mijn gaven en kennis van de magische wetten bleef ik zijn meester.
Naast mij zag ik Lyra, haar had ik reeds weer op aarde ontmoet.

Maar waar leefde Lyra? Waar was zij op dit oogenblik? Zij zou immers priesteres worden.
Op den brandstapel zag ik een mensch, die den dood inging. Lyra en ik volgden dit afschuwelijke proces en verlustigden ons aan dit wreede spel van leven en dood. Hij, die den dood inging, had ontvangen, wat door hem vele anderen hadden beleefd. Wij hoorden hem jammeren en zijn smartkreten uitstooten. Zelfs mijn eigen woorden, die ik tot Lyra had gesproken, galmden mij
1S8
tegemoet. Ook al mijn haat en de daarbij oprechte gevoelens keerden in mij terug. Onze harten klopten van vreugde, toen hij zijn laatsten ademtocht uitblies.

On Thu, Jun 5, 2025 at 11:31 PM Spiritual Book Reader TTS <spiritualbookreadertts@gmail.com> wrote:

Mijn vorige leven. Lyra en Lécca.

Er was een kracht tot mij gekomen, die mij dwong het land te verlaten. Ik was op weg naar China. Onderweg keerde ik bewust in mijn vorig leven terug, dat ik reeds bij Dectar had gevoeld. Het leven waarin ik Venry was, zonk nu in mij weg en maakte plaats voor dat van Vader Taiti.
In snelle vaart verliet ik mijn eigen land. Jaar na jaar ging ik nu terug en naderde mijn vorig leven. Hoe dichter ik het land naderde, waar ik had geleefd, des te duidelijker werd ook dit bewustzijn, want ik kon weer denken en voelen als voorheen. Het was mij nu reeds mogelijk de taal te spreken, die ik in dat land had geleerd, want alles, wat tot dit bewustzijn behoorde, keerde nu in mij terug.
„Ja, Dectar, Vader Taiti is teruggekeerd en heeft nu een heel andere taak te volbrengen dan voorheen."
Onder mijn voortzweven veranderde mijn gewaad. Wat ik vroeger gedragen had en bij dat leven behoorde, was ook nu in mijn bezit. Daardoor leefde ik in de werkelijkheid, omdat alle gebeurtenissen, die wij beleefden de gevoelens en eigenschappen die wij ons eigen gemaakt hebben in ons blijven en van de ziel deel blijven uitmaken. In al die eeuwen was er niets veranderd, alléén in mij zelf, dat nu het gevoel, mijn streven voor het goede

On Thu, Jun 5, 2025 at 11:23 PM Spiritual Book Reader TTS <spiritualbookreadertts@gmail.com> wrote:
af. Nu hij voelde dat ik niet sprak, vroeg hij: „Ach, mijn beste Venry, kun je het mij vergeven? Mag ik den meester iets vragen?"
Ik knikte hem toe, dat het mogelijk was en hij vroeg: „Is het vorige bewustzijn in je gekomen, Venry?"
„Ja, Dectar, ik zie nu, wat je hebt gedaan. Thans ben ik zoover, Dectar, nu reeds, maar door de krachten van hoogere wezens

en omdat de Goden het willen. Mijn vorig leven is nu bewust, zooals jij het hebt beleefd en het nog in je is. Dit is door mijn leider, Dectar, zijn krachten brengen mij daarin, het oogenblik is gekomen, dat ik moet weten, alles moet weten, eerst dan kunnen wij beginnen.”

„Kunt u mij vergeven, meester? Kunt gij uw leerling vergeven? Ik was niet zeker van mijn zien en ik doorkruiste uw ziel.

In den nacht kwam ik tot u, als een dief, als een vrek en ik was mijzelf niet meer. Kunt u mij vergeven?”

„Ja, Dectar, lang geleden is je reeds alles vergeven. In mijn ziel leeft nu het verleden en ik beleefde dit wonder.”

Toen was het, alsof Dectar voor mij oploste. Ik zag thans in mijn vorig leven en nu hij dit waarnam, vroeg hij: „Ziet de meester zijn eigen leven? Is het voor mij mogelijk vragen te stellen? Is de meester zoover, dat hij mij antwoorden kan? Ik was uw leerling en mag ik ook nu uw leerling zijn. O, Vader Taiti, kunt u mij vergeven?”

Ik werd weer mijzelf en gaf Dectar antwoord: „Ja, mijn vriend, ik zag in mijn vorig leven, omtrent mijzelf en anderen kreeg ik heel veel te zien. Onze leider is machtig, Dectar, en wij beiden zijn instrumenten en moeten dienen. Ik raad je echter aan je in alles te beheerschen. Ik weet nu, wat ik moet doen. Ook zag ik, dat je tot mij kwam en je dacht, dat je dit leven in mij wakker maakte, doch onze leider deed bet, beste Dectar. Je mocht mij in Venry leeren kennen, zoodat je wist, dat er hulp kwam. Ik heb toen tot je gesproken en zou dit thans bewust kunnen doen, maar er is een ander gevoel in mij gekomen, dat mij dwingt, om heen te gaan. Ik ga nu voor je zien, mijn vriend, mijn leider wil dat ik voor je zie, want je moet tot rust komen, of ons leven

186

blijft in gevaar. Nu keer ik tot het verleden terug, Dectar, en daarin ligt je geluk, daar heb je de liefde leeren kennen en ik kan daar zien, waar zij nu leeft. Als ik alles weet, beste Dectar, dan kom ik je gelukkig maken en ben ik gereed voor de duisternis. Jij daalt nu in je lichaam af, want ik heb geen tijd meer te verliezen. De astrale muren van Isis zijn voor mij ontsloten, ik ga er doorheen, Dectar. Wat eerst voor ons onmogelijk was, hebben wij nu reeds in eigen handen, het is ons bezit, Dectar. Ik zal heel veel mogen weten.”

Dectar daalde in zijn stoflichaam af en wij namen afscheid. Nog hoorde ik hem zeggen: „Als de Goden het willen, beste Venry, zoo zal deze Tempel instorten.”

„Had je voordien niet kunnen ingrijpen, André?”

„Stond je voor mij open? Wilde je mij in het begin aanvaarden? Je wilde met „hocus-pocus” niets te maken hebben. Of ben je dit vergeten?”

„Ik snap je al, het is waar. Ik geloofde er niet aan.”

„Hoe meer ellende je beleefde, des te beter was dit voor jezelf, kreeg ik van mijn meester te horen en dit gaf ik aan je vader door, die dacht, dat je zou sterven. Ik had je gerust laten sterven, indien wij hadden kunnen vaststellen dat je het zelf wilde. Dergelijke wezens zijn toch niet te helpen. Maar eens zou je er wel genoeg van krijgen en dat ogenblik is gekomen. Andere mensen zijn echter reeds te ver gegaan en worden nooit meer gezond. Tenslotte kun je je iets dergelijks slechts éénmaal permitteren. De volgende keer ga je eraan kapot. Niet alleen lichamelijk, maar vooral geestelijk. Je vraagt dan naar het krankzinnigengesticht. In jou waren eigenschappen, waaraan mijn meester zag, dat je als persoonlijkheid die levensgraden niet zou betreden. Een geestelijk halt werd je toegeroepen en dat halt kwam, doch toen stonden de doktoren machteloos.”

157

„Het is merkwaardig, André. Maar wanneer ik nu eens niet behandeld had willen worden, wat dan?”

„Jij had niets meer te willen, mijn beste. Bij de eerste behandeling was je reeds overwonnen. Ik trok je tot mij en wanneer jij die krachten in je had gehad, die mij hadden kunnen weerstaan — geloof mij —• dan hadden wij geen hand naar je uitgestoken. Je had al die narigheid dan maar moeten beleven. Weerstand bieden was dus voor jou niet mogelijk. Ik had met je vader afgesproken op te letten. Je wilde immers niet tot mij komen? Om half twee begon ik mij op je leven in te stellen en daardoor rende je plotseling de deur uit. Je vader ging je echter achterna en zag, dat je regelrecht naar mij ging.”

„Ik behoef de ouwe dus geen praatjes meer te verkopen?”

„Zo is het, Joop. Hij heeft er recht op, dat je eerlijk bent. Doe het dus niet meer. Hij weet van mij hoe je voelt en denkt en hoe je innerlijk leven is. Bouw nu een brug over deze kloof en je betreedt zijn leven en al zijn liefde. Hij snakt ernaar je alles van zichzelf te mogen schenken.”

Joop glimlacht en zegt: „Je bent een ongelooflijk goed prater en daarbij een geweldig mensenkenner. Het is de moeite waard. Ik had niet gedacht, dat lui als jij zoveel diepte hadden.”

„Zoek ze eens, Joop. Begin er eens aan, en je ziet dat ook bij ons geestelijk koren onder het kaf is. Ik heb mijn eigen leven voor deze wijsheid moeten inzetten. Ook mij werd niets geschonken en dit is de waarheid. Ik beleef de realiteit, een dokter is hiertoe niet in staat.”

„Wat mij opvalt is, dat je mij — en dat zul je bij vader ook wel hebben gekund — telkens opvangt. Ik zie geen kans en geen mogelijkheid, niet één middel, om je vast te zetten.”

„Als je er zin in hebt, Joop, moet je het maar eens proberen. Ik zeg je, mij verkoop je geen knollen voor citroenen. **Je kunt je verbergen zoals je wilt — ja zelfs een prehistorisch masker opzetten — ik zie er met behulp van mijn meester toch doorheen.** Hem kun je niet op een dwaalspoor brengen. En indien er mensen zijn die dat zouden willen —

ook dit heb ik beleefd — **krijgen ze zelfs hun kans, maar ze staan binnen vijf minuten op straat.** *Geen hand steekt hij naar hen uit.* De meester zegt: wij laten deze heiligheid door géén enkele persoonlijkheid van de aarde bewust bezoedelen! Dan lopen al die mensen zich te pletter. En door die kracht van gene zijde, beste kerel, ben je beter geworden.”

„Ik ben je ontzettend dankbaar, André, ik zou je ik weet niet wat willen schenken, maar hoe zou ik je mijn geluk en gezondheid vergoeden?”

„Eén ding zou ik je willen vragen, Joop, en daarmede vergoed je mij alles.”

158

„Wat is het? Zeg het gerust, ik doe het.”

„Doe je het heus, als ik het je vraag?”

„Ik zweer het je, André, want je bent een vriend en een broer voor mij geworden.”

„Welnu dan, daar komt het geef in je eigen omgeving al je liefde, al je hartelijkheid weg, overstelp de mens ermee en je bent het waard om nu genezen te zijn. Dit is de wens van mijn meester, Joop. Meer is er niet voor nodig! Bedenk, dat wij mensen hoger en verder gaan. Dien de mensheid en je leven ontvangt alles, wat voor ons als mens geschapen is. Heb lief, zet de deuren van je gevoelsleven open voor elkeen.”

Joop neemt afscheid van André, maar wil van tijd tot tijd gaarne met hem over dergelijke zaken praten. Zo nu en dan, voelt hij zelf, kan een opfrissertje hem goed doen. Hij is een ander mens geworden!

Toen zijn vader bij André kwam om hem voor alles te bedanken, mede namens zijn vrouw, zei hij:

„Over mij ben je natuurlijk niet tevreden. Ik heb mij schandelijk gedragen, maar ik kon niet anders.”

André gaf hem tot antwoord: „Steek maar een sigaret op en vergeet alles. Ik zeg je, óók jij hebt geleerd. Indien ik je zo nu en dan de les gelezen heb, dan moet je maar denken, dat het voor je bestwil is geweest. Ik wilde een prachtig beeldhouwwerk van je maken.”

„Hoe ziet het eruit, denk je?”

„Moet je dat ook nog van mij weten? Vraag dit maar aan je zoon. Van hem krijg je nu eerlijke kritiek. Ook hij kan nu van jouw leven een analyse maken. Sjoelbakken is heel leuk, als je niet weet wat je in dit leven te doen hebt, of als je ontspanning behoeft, maar de eigenlijke kern uit al de dingen van Onze Lieve Heer halen, is toch nuttiger, denk ik, en daar moet ook jij rekening mee houden.”

„Begin je weer?”

„Ik denk er niet over, tot straks. Dag, vader van Joop. Doe je zoon de hartelijke groeten van mij. Ik wed nu met je, dat hij zal glimlachen. Zeg ook tegen hem, dat vandaag de zon schijnt. Dat kan hij nu zien! Hij zal de zon blijvend kunnen liefhebben, eeuwigdurend, omdat zijn leven zal ontwaken! Ga naar huis en leer jezelf kennen.”

Nu wachtte André af, want hij zou uittreden en al die geheimzinnige krachten van de geest leren kennen, waarvan men op aarde niets weet.

159

On Sat, Jun 7, 2025 at 12:52 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Zou je nu
nog dieper in jezelf zijn afgedaald, dan zou je de natuurlijke slaap
gevolgd hebben, met het verschil, dat je toch wakker geweest
zou zijn.
Nu werd ik met je leven verbonden. Geestelijk bleven wij één, opdat ik
je kon helpen denken. Wat jij miste aan gevoelskracht en eigen wil kreeg
je van mij om je voor dieper wegzinken te behoeden, maar vooral om je
terug te trekken tot het normale denken en voelen. De magnetische
krachten zoog je in je op en die waren het dan ook, waardoor de stoffelijke
stelsels méér stuwing ontvingen. Toen het lichaam reageerde,
kreeg de geest — jij als persoonlijkheid — ontspanning en loste de
grijze mist voor je ogen op. Meer is er niet, dit is alles!”

On Sat, Jun 7, 2025 at 12:42 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
In jou was
156
er geestelijk bezit, eigenschappen dus, die als fundamentele ondergrond
dienden, en waardoor de persoonlijkheid in het stoffelijke en geestelijke
evenwicht bleef, ook al gebeurden er ernstige dingen. De moeder
van de dokter zei: „Was hij maar een werkman geweest, dan had ik
mijn kind nog. Nu heb ik niets!” En ook jij moet hieraan denken, Joop.
Doe het in het vervolg wat kalmer aan en je behoudt je normale
ikleven!”
„Hoe ben ik nu beter geworden, André? Mag ik dat weten?”
„Zeker, je wilt weten, hoe ik je behandeld heb, is het niet?”
„Kun je mij dat verklaren?”
„Toen je thuis kwam, was je nog precies dezelfde. Je leefde in een
andere wereld en die wereld lag onder het dagbewustzijn.

Ga niet te hoog maar ook niet te laag (OCCULT)

On Sat, Jun 7, 2025 at 12:36 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Je wil om
te leven is sterker geworden en heel veel karaktereigenschappen zijn door
deze ziekte ontwikkeld. Hierdoor is je ontwaking gekomen.”
„Komt dit veel voor, André?”
„Nogal. Er zijn tal van mensen die in hun leven te hoog grijpen. De
val die ze dan maken veroorzaakt verschijnselen waaronder er verscheidene
zijn met astrale betekenis. Hier een voorbeeld: iets, dat ik
heb mogen beleven.
Een tijd geleden kwam een moeder mij bezoeken omdat haar zoon
iets dergelijks beleefde. Hij was in korte tijd ingenieur en dokter geworden.
Men zei van hem, dat hij spoedig professor zou worden, zo’n
geleerde bol had de man. Maar op een dag begon hij te dazen, zegt
zijn moeder. Hij was gisteren Bismarck, vandaag Napoleon en noemde
zichzelf een genie. Ten laatste sprak hij alleen maar wartaal en men
moest hem wegbrengen. Hij zonk steeds dieper weg en werd nu door de
astrale wereld aangevallen. Het einde was: opsluiting. Ze vroeg mij
of ik iets voor haar jongen kon doen, maar ik kon hem niet meer bereiken.
Meester Alcar had hem vrij kunnen maken van deze astrale

inwerking maar het was hem echter niet mogelijk zijn persoonlijkheid
te veranderen; dit is namelijk zwakte van karakter.
Deze man was niet te helpen, omdat ik hem geen persoonlijkheid kon
geven. Hijzelf bezat dus onvoldoende persoonlijkheid en bezweek eronder.
Had de man het wat eenvoudiger aangepakt, dan had hij zich
staande kunnen houden. Nu brak zijn ijdelheid de persoonlijkheid doormidden.
Niets aan te doen, luidde de diagnose van gene zijde. Eigen
afbraak!
En hiervoor was ook jouw vader angstig. Hij dacht, dat ook jij krankzinnig
zou worden. Deze dokter was iets dieper in zichzelf weggezakt, dan
jij dit hebt gekund, anders hadden wij ook hem kunnen bereiken en
weer in het normale evenwicht kunnen brengen. Had mijn meester je
niet kunnen bereiken, dan hadden ook wij niets voor je kunnen doen
en had je je leven lang in deze onmenselijke toestand je aardse bestaan
moeten voortzetten. Nooit had dan voor jou de zon meer kunnen
schijnen, want je zou hier feitelijk niet meer geweest zijn.

On Sat, Jun 7, 2025 at 12:25 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
vroeg André hem onverwachts.
„Wat dan?"
„Je moet je vader en moeder wat meer liefde schenken. Weet je,
hoe zij geleden hebben? Je moet je wat meer geven. Zij kunnen je
niet vinden. Ze lopen zich tegen je teruggetrokken persoonlijkheid
te pletter en dat is toch ook de bedoeling niet. Je hebt persoonlijkheid
genoeg, maar je leeft te veel in jezelf en dat gaat niet in deze
maatschappij, indien je voor jezelf en voor anderen een behoorlijk
leven wilt scheppen. Heb je hun zorgen niet gevoeld? Je moet met
hen praten, je kunt het. Vooral je moeder heeft liefde nodig. Je vader
en moeder hebben er niet van kunnen slapen. Dag en nacht
155
liepen zij met het probleem rond. Zul je dat niet vergeten?"
„Ik beloof het je, André."
Joop heeft zichzelf teruggevonden. De drie maanden zijn bijna voorbij,
André heeft zijn taak volbracht. De jongen is weer kerngezond; al de
verschijnselen zijn spoorloos verdwenen. Nu zegt Joop:
„Wil je geloven, André, nu alles voorbij is, ben ik blij dat ik het heb
beleefd. Ik ben een ander mens geworden."
„Juist, zo is het. Leed en smart doen ons mensen ontwaken.

On Sat, Jun 7, 2025 at 12:08 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

„En voel je, dat je nu niet meer in de zon kunt kijken?"
„Ja, wat gek is dat, nu lopen mij de tranen over de wangen."
André verklaarde hem deze wetten en hij kon ze aanvaarden.
„En weet je wat je nu moet doen, Joop?"

On Sat, Jun 7, 2025 at 12:07 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Toen het te laat was gaf je
154
het op, omdat je moest. Op dat ogenblik was je overspannen. Had je

toen even uitgerust, was je de natuur in gegaan, dan zou je in drie dagen weer hersteld geweest zijn. Hebben de doktoren je toen niet gevraagd of er krankzinnigen in je familie waren?”
„Dat vroegen ze allemaal.”
„Welnu, van die tijd af heeft men je verkeerd behandeld. Had men je dadelijk naar huis gestuurd met enige dagen verlof, dan had jij je volledig kunnen herstellen. Die gelegenheid werd je niet geboden met het bekende gevolg. Je zonk steeds dieper in jezelf weg. Men heeft je toen als een psychopaath behandeld maar jij bent geen krankzinnige.”
„Neen, dat ben ik beslist niet”, zegt Joop tot André, en vervolgt: „dat hadden ze geloof ik gaarne gewild. Ik kreeg tenminste het vermoeden, toen ik hun machteloosheid moest aanvaarden.”
„Zo is het ook weer niet, Joop, want jij had hun moeten zeggen wat je eigenlijk wilde. Hadden je doktoren geweten wat er in je omging, dan hadden ze jou heel anders behandeld.
Toen heb je er zelf een minderwaardigheidscomplex bijgehaald en je bleek onvindbaar te zijn.
Hierdoor wil ik je echter aantonen, dat ik je ken. Je zult nu toch moeten aanvaarden, dat je beter bent en dat je je anders voelt dan enkele weken geleden. Ik zal je eens wat vertellen, Joop. Jij had een hekel aan jezelf. Had je het wat kalmer aan gedaan, dan had je die studie kunnen afmaken, want leren kun je. Je wilde je wil doorzetten en het hoofd niet buigen en dit werd je nu noodlottig.”
„Ja, zo is het, jij kent mij. Maar er is toch niets meer aan te doen. Ik wil ook niet meer in dienst.”

On Fri, Jun 6, 2025 at 11:51 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
En
toen hebben ze mij verpest.”
„Waardoor?”
„Dat kan ik niet zeggen, maar ik voel het.”
„Wil je het van mij weten, wat het geweest is?”
„Graag, wat was het dan?”
„In de eerste plaats moet je de doktoren niet aanvallen, want jij bent het, die hen op een dwaalspoor bracht. Van begin af aan heb je geweten, dat, wanneer je met studeren zou ophouden, ook je ziekzijn op slag zou verdwijnen, maar je wilde niet.

On Fri, Jun 6, 2025 at 11:49 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Het gevolg was, dat ik niet meer kon denken. En toen zette ik nog meer van mijzelf in, totdat ik er akelig van werd. Hoe meer ik mij inspande, des te heviger werd het, tot ik op ziekenrapport moest.

On Fri, Jun 6, 2025 at 11:43 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
.
„Je zult zijn oude persoonlijkheid niet meer terug zien, zoveel heeft hij thans reeds geleerd. Wat andere mensen in twintig jaren aan persoonlijkheid opdoen, heeft hij nu in korte tijd in zich opgenomen, want leed en smart doen de mens ontwaken. Neem jezelf maar als voorbeeld, ook

jij bent jezelf niet meer. Hoe zie je nu alles? Ik geef je de verzekering, dat hij je niet weer zo ver zult laten gaan; je beleeft nu het leven anders. Wij hebben dus in deze tijd geen luchtkastelen gebouwd, maar waarachtige fundamenten gelegd, waarvan jullie allen plezier zuilen hebben. Dit is nu ondervinding en ondervinding is dé leerschool voor hier en voor het leven na de dood! Het is geestelijke ontwikkeling.
Heb ik het je niet van tevoren gezegd? Je zoon heeft het hoofd gebogen en van die seconde af ging hij vooruit. Ik trek hem thans tot het dagbewustzijn terug en breng het zenuwstelsel tot rust."
Joop gaat praten en is een vriend van André geworden. Hij voelt zich in André's omgeving thuis en is volkomen gereed alles van hem te aanvaarden.
André stelt hem nu vragen en Joop geeft antwoord. André wil hetgeen hij van zijn meester ontving, door hem controleren.
Als hij vraagt hoe hij zich tijdens zijn slaap voelde, zegt Joop:
„Ik heb er niets van gevoeld en ik had het hun direct kunnen zeggen."
„Waardoor wist je dat, Joop?"
„Ik voelde het door mijzelf. Hoe en waarom weet ik natuurlijk niet."
„In dienst is het eigenlijk begonnen?"
„Ja, ik kon op een goede dag niet meer rekenen en toch zette ik door.

On Fri, Jun 6, 2025 at 11:35 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

„Je zoon heeft zijn oude „ik" begraven", vertelt André aan zijn vriend, als die hem komt bezoeken en wil weten hoe het met Joop is

On Fri, Jun 6, 2025 at 11:26 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Vanzelfsprekend is het, dat ook het lichaam geen voedsel eist. Zijn wij in slaap, dan hebben wij geen voedsel nodig, tenminste voor een tijd niet, of het gevoel van honger maakt ons wakker en dan moet de ziel als persoonlijkheid gehoorzamen. Dit is een natuurlijk verschijnsel. Ook je zoon beleeft deze toestand op natuurlijke kracht. Omdat hij nu een geestelijke inzinking heeft, is zijn normale trek volkomen opgelost. Keert hij vandaag of morgen terug in het bewuste voelen en denken, dan móét het gevoel, trek of honger, in hem terugkeren."
„Ik heb het reeds opgemerkt, er komt trek."
Na veertien dagen eet Joop weer dat het een lust is om te zien en voor de ouders geeft dit het prettige gevoel dat hun kind herstellende is.
Maar wanneer ze hem vragen of het eten hem smaakt, rilt en beeft hij en doet aanstellerig. Zijn ouders kunnen echter weer wat ruimer ademhalen want hun kind wordt beter. André gaat verder en lokt hem uit zijn tent. De kluisdeuren van zijn gegrendelde dagbewuste ik gaan open. Hij maakt een praatje met hem en prikkelt zijn persoonlijkheid.
„Het is zeker niet zo eenvoudig geweest wat u meemaakte, is het niet?"
„Neen, vast niet, die lui begrijpen je niet."
„Ik geloof dat gaarne. Hoe willen ze u begrijpen. Kunt u nog steeds niet in de zon kijken?"
„Neen, voor mij is het een grijze mist. Een zon is er niet meer."
Nu spreekt hij de waarheid, denkt André, nadat hij van zijn meester de verklaring voor dit verschijnsel heeft ontvangen. De zon dringt niet

tot hem door, want de zon behoort tot zijn dagbewuste ik leven en hij leeft er juist onder. Als hij naar de zon kijkt, lijkt die voor hem een grijze mist. De persoonlijkheid, weet André door meester Alcar, kan nu van het dagbewuste ikleven niet genieten. De geest is voor het lichaam uitgeschakeld en dat is een natuurlijk verschijnsel. Hieraan was zijn algehele toestand vast te stellen. Het directe gevolg is, geen eetlust. Hij was een levend-dode.
Hoe natuurlijk is alles, overdenkt André. Dat dit de doktoren niet is opgevallen, begrijpt hij niet. Hoe diep gaat eigenlijk hun studie? Jammer is, dat zij van de dagbewuste en wel cosmisch diepe gevoelsuitingen ten opzichte van het organisme zo weinig afweten, anders hadden zij dit probleem spoedig kunnen oplossen en dit wezen voor heel veel narigheid mogen behoeden en beschermen.
In die mist is echter thans een klein lichtpuntje gekomen. Joop wil dit nog weliswaar niet weten, maar André heeft het verschijnsel waargenomen en dit is het bewijs voor hem, dat Joop genezende is. De jongen
153
sluit zich nog wel op, maar hij zal te voorschijn móéten treden, of André zal de deuren van zijn gevoelsleven openrammelen, zodat hem de stukken ervan om de oren zullen vliegen. Zijn persoonlijkheid moet overwonnen worden.

On Fri, Jun 6, 2025 at 11:14 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Plotseling zegt Joop even weg te moeten
en hij rent de deur uit.
„Snap je dat nu? Waar moet hij naar toe? Hij moet toch naar André?” zegt zijn moeder. Zijn vader is blij en gaat hem achterna. Hij ziet, dat hij regelrecht naar André loopt. Joop trekt aan de bel en treedt binnen.
„Ik ben wat te vroeg, maar ik was in de buurt en dacht: ik ga maar meteen bij u aan. Is dat goed?”
„Gaat u daar maar liggen, dan zal ik u behandelen.”
Joop geeft zich over aan André en zuigt het levensmagnetisme in zich op, waardoor hij zich spoedig beter zal voelen. André ziet, dat er contact is. Na de behandeling vraagt hij Joop:
„Het eten smaakt zeker nog niet?”
„Neen, ik kan niet eten.”
„Maar ook dat komt in orde.”
„Als u het zegt,” is het korte antwoord. Hij gaat weg. André wil nog niet met hem praten. Zijn vader komt en wil weten hoe het met zijn zoon gesteld is.
„Je moet goed opletten of hij eet.”
„De eerste dagen wilde hij niet eten. Waardoor is dat eigenlijk? Is dat ook een ziekte, een verschijnsel, bedoel ik?”
„Dit is een stoffelijk en geestelijk probleem, maar het vertegenwoordigt toch maar één toestand. Mijn meester zegt: het behoort bij zijn toestand. Het is heel eenvoudig. Nu zijn persoonlijkheid niet in het dag-
152
bewuste, het normale evenwicht leefde, ontvingen al de stoffelijke stelsels van de persoonlijkheid geen bezieling.

On Fri, Jun 6, 2025 at 11:01 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Hij knikt André toe, maar zegt nog geen woord en André voelt, dat het genoeg is.
„Wij spreken af, dat u donderdagmiddag om twee uur bij mij komt.”
André gaat weg. De volgende dag komt zijn vader. Hij moet weten wat André ervan denkt
„Hoe voel je hem, André?”
„Over drie maanden is hij volkomen gezond.”
„Prachtig, je houdt dat dus vol?”
„Ik neem er geen woord van terug.”
„Weet je wat hij zei?”
„Wel?”
„Ik ga niet.”
„Zo, heeft hij dat gezegd? Dan moet je donderdag zorgen dat je thuis bent. Je zult hem dan eens zien lopen. Hij heeft niets meer te vertellen. Hij komt!”
Het is de dag, dat hij moet komen. Om twee uur is het zijn tijd, maar om half twee stelt André zijn concentratie op hem in. Zijn vader ziet, dat er in zijn kind leven komt.

On Fri, Jun 6, 2025 at 10:57 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
.

On Fri, Jun 6, 2025 at 10:57 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

„Ga hier liggen, vooruit, ik ga u behandelen. Nu is het uit!”
Hij legt zich neer, maar bedenkt zich weer en wil opstaan. Nu komt zijn moeder tot hem en zegt:
„Je doet het voor mij, is het niet?”
Joop zinkt terug en legt zich neer. André stelt zich op diens zieleleven in. Hij ziet zijn meester en hoort hem zeggen:
„Nu is hij in onze handen, André. Ik ga je met hem, zoals bij Lien geschiedde, verbinden. Je kent deze wetten en je moet ook hem straks helpen denken. Nu heeft hij niets meer te vertellen. Ga je nu op het zenuwstelsel instellen, ik doe de rest.”
André laat zijn genezende levensaura op het organisme inwerken. Deze bezieling is het, die het lichaam moet en zal aansporen om te werken, waardoor de geest in het dagbewuste leven moet terugkeren. Dit proces zal drie maanden duren, maar dan zal het zover zijn.
Joop en zijn ouders zullen thans grote wonderen beleven. De behandeling duurt thans een kwartiertje, doch André beleeft intussen een ruimte. Zijn meester is in zijn leven en in dat van Joop gegaan. De ziekte wordt met zijn dagbewuste leven verbonden. Ogenschijnlijk gebeurt er voor de anderen niets, maar André ziet hoe uit zijn handen wolken van kracht stromen, die in Joops afgematte organisme verdwijnen. De jongen is van binnen gespannen en ook het zenuwstelsel staat strak als een boog en zijn geest is zo hard als staal. Een muur van kracht en onwil heeft Joop om zich heen

gebouwd. Hij heeft zichzelf ingegraven, maar André ziet, dat zijn meester aan het uitgraven van dit mununie-achtige leven begonnen is. Joop is als een levend-dode. Toch zal Alcar weer leven in hem brengen.
De behandeling is ten einde.
„Is dat nu zo erg? Ik doe u immers geen pijn? U zult zien, nu wordt u spoedig beter. Heus, ik vertel u geen nonsens, want ik heb heilig ontzag voor uw persoonlijkheid, maar u moet zich niet laten neerslaan door deze narigheid. Hier bent u te goed voor."
Tot zijn ouders zegt André: „Moet u eens zien, hoe flink uw zoon is en wat een borst hij heeft."
Zo gaat André nog even door op Joop, want zijn meester wil dat hij hem het zelfrespect teruggeeft.
„U hebt vroeger zeker goed kunnen leren, is het niet?"
Joop bromt iets, maar er flikkert een zwak vuurtje in zijn ogen.
André gaat verder. „Weet u, hoe ik dat zie? Dat weet u natuurlijk niet. Ik zie het in uw persoonlijkheid. U bent ongelooflijk geschikt voor techniek. Houdt u van motoren?"
151

On Fri, Jun 6, 2025 at 10:46 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
„Als je hem naar huis haalt sta je voor al de kosten, weet je dat ook?"
„Wij hebben het daarover gehad maar wij kunnen hem toch niet in dienst laten? De psychologen, die hem hebben onderzocht, kunnen evenmin iets voor hem doen als al de andere doktoren. Wat moeten wij nu doen? Hem daar laten?"
„Haal hem dan maar naar huis toe."
„Ga jij hem dan helpen?"
„Dan gaan wij beginnen. Kom mij maar waarschuwen als je hem thuis hebt. Ik kom dan tot je."
Joop is thuis, maar wil niet door André geholpen worden.
Hij praat-weer binnensmonds, doch André verstaat. hem. Joop houdt niet van „hocus-pocus". Als al die doktoren het niet kunnen, wat wil dan zo'n ziener?
Hij zit in een hoek dicht bij de kachel te mokken. Hij verwaardigt André met geen blik en hij zit daar als een stuk steen. André maakt een praatje met hem maar de jonge man is en blijft halsstarrig. Hij wil niet behandeld worden.
„Laat mij met rust" zegt hij tegen zijn vader. „Wat willen jullie eigenlijk van me?" valt hij uit en wil dan de benen nemen.
„Hier blijven", zegt zijn vader, „nu is het genoeg. Je denkt toch zeker niet, dat wij het niet goed met je menen?"
Zijn moeder brengt ook wat in het midden en werkt op zijn gemoed. Maar Joop laat haar praten. Hij wil met die „onzin" niet te maken hebben. Dan grijpt André in en tapt uit een ander vaatje. Zijn meester wil het zo.
„Mevrouw", zegt André tegen zijn moeder en hij doet, alsof haar zoon er niet is, „u moet uw zoon naar een krankzinnigengesticht sturen. Dat is het enige wat hem helpen kan."
Vader en moeder schrikken en ook Joop kijkt nu plotseling oplettend

in André's richting. Wat bedoelt u, had het goede moedertje willen vragen, maar André praat op dezelfde wijze door.

„Uw zoon hoort hier niet thuis. Ziet u dan niet, dat deze jongen alleen leven wil? Deze maatschappij deugt niet voor hem. Hij is tegen heel veel dingen in opstand en in die toestand moet hij leven en niet wij. Is het niet, Joop?"

Hij knikt André toe, maar weet niet wat hij aan hem heeft. In ieder geval, denkt hij — voelt André — dat hij van hem hulp krijgt. Toch begrijpt hij niet, dat André hem in een gesticht wil hebben. En op dit ogenblik van vertwijfeling, van zoeken en tasten naar het woord en de betekenis ervan, grijpt André door zijn meester in en zegt bevelend tot hem: